

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

sisterende bebyggelser inden for en bestemt tidsfrist kunne pålægges tilslutning til kollektive anlæg, at kommunerne med andre ord kunne tvinge private oliefyr ud, og nu kun 10 arbejdsdage efter har vi hele det uhyggelige perspektiv sort på hvidt i L 206, lovforslaget om varmforsyning.

Det hele starter såmænd nok så pænt med ønsket om at formindske energiforsyningsafhængighed af olie. Lovforslagets § 1 er formålsparagraffen, og det kan jo lyde besnærende – jeg citerer:

» . . . . at fremme den mest samfundsøkonomiske anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand . . . . «

Jeg spørger: siden hvornår har det været samfundsøkonomisk rentabelt at have en offentlig styring? Hvorfor skal vi have en national varmforsyning i offentlig og statslig regie? Hvorfor ikke overlade det til private og halvkoncessionerede virksomheder, hvor folketinget bare afstikker retningslinjerne?

Vi har netop mere eller mindre overstået HT-buskonflikten. Denne situation burde da skræmme alle fornuftigt tænkende mennesker fra at lade sig involvere i en udvidet offentlig styring, der muliggør, at en håndfuld provokatører kan sætte en fysisk stopper for et helt lands varmforsyning for slet ikke at tale om den uøkonomiske og urentable del, der følger i hælene på statsdrift af et foretagende.

Som eksempel kan jeg igen pege på de hundredvis af millioner kroner i underskud, Hovedstadsområdet Trafikselskab belaster skatteborgerne med. Denne lovgivning giver ikke Danmarks borgere nogen valgfrihed. Det er et rent socialistisk diktat. Det er rendyrket socialisme, og at dette lovforslag skal komme fra en venstreminister, er ufatteligt. Der er ingen form for liberalisme i det. Endda prisfastsættelserne styres offentligt.

Handelsministeren bemyndiges mere og mere fra lovparagraf til lovparagraf. Handelsministeren kan gøre lige, hvad der passer ham. Det har ikke meget med valgfrihed, liberalisme og demokrati at gøre. Der står i bemærkningerne til lovforslaget:

»Loven har karakter af en rammelov med en række bemyndigelsesbestemmelser for handelsministeren til at udarbejde detaljerede regler.«

I så at sige hver eneste lovparagraf står der, enten at handelsministeren kan bestemme, eller at handelsministeren kan fastsætte. Handelsministeren kan fastsætte regler om kommunalbestyrelses og amtsråds behandling af sager om berørte grundejere, jfr. § 15. Må jeg spørge: hvad består de regler i?

Når der i lovforslaget står, at handelsministeren kan, så forstår jeg det sådan, at handelsministeren også kan lade være. Men med den intensitet, som handelsministeren har forstået at bruge tidligere bemyndigelser – jeg tænker her på energisparehysteriet – taler alt for, at denne og kommende handelsministre vil forstå at bruge og udnytte og måske endda misbruge de bemyndigelser, dette lovforslag er så fyldt med.

Når man ser på det administrative og det rent bureaukratiske, vil det betyde en uhyggelig masse møder mellem kommunale, amtskommunale og ministerielle udvalg for at koordinere og sammenarbejde de indsamlede og kortlagte varmebehov i forhandlinger med bestyrelser for allerede eksisterende og fremtidige varmforsyninger, en masse snak, en masse uproduktive arbejdstimer og en masse offentlige nyansættelser. Alene ansættelserne i handelsministeriets nye struktur kommer til at koste mindst 5 mill. kr. årligt. Også miljøministeren taler i bemærkningerne til lovforslag nr. L 207 om et øget antal offentlige stillinger. Og hvad skal der ikke bevilges af skatteydermidler i de enkelte kommuner og byråd, når de nu skal foretage en kortlægning af energibehovet? Det drejer sig på landsplan sikkert om 20–30 mill. kr., idet jeg f. eks. kan pege på, at Esbjerg byråd på sidste byrådsmøde bevilgede 1,2 mill. kr. til de varmeundersøgelser, der vedrører Esbjerg kommune alene.

Men det mest uhyggelige ved lovforslag nr. L 206 er § 19, hvori der klart står, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at eksisterende bebyggelse inden for en bestemt tidsfrist skal tilsluttes det kollektive varmforsyningsanlæg. Det er helt klart, at kommunen kan forlange det private oliefyr afmonteret og smidt ud.

Man omgås også ret så lemfældigt med tal i bemærkningerne, idet man skønner, at der alligevel vil blive udskiftet ca. 800.000 private oliefyr frem til år 1995 samt ca. 450.000 olietanke. Det skulle være mærkeligt, om flertallet af disse kommer til at ligge dér,